

ZILE CU SFINȚI

*(sinaxare, însemnări, cântări,
lecturi și gânduri filocalice)*

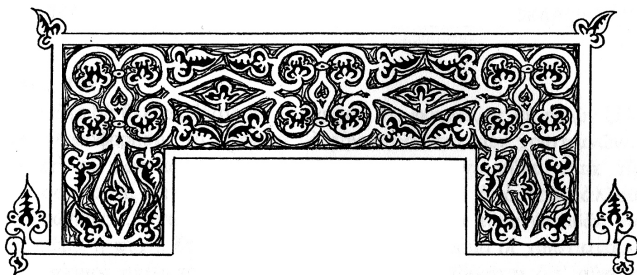
pe luna
OCTOMBRIE (BRUMĂREL)

© Doxologia

ISBN 978-606-666-531-5

ZILE CU SFINȚI

(*sinaxare, însemnări, cântări,
lecturi și gânduri filocalice*)

pe luna
OCTOMBRIE (BRUMĂREL)

Texte diortosite de Pr. Sever Negrescu

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Sete de sfințenie*

Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Doxologia, vine cu o nouă carte înaintea cititorilor și trăitorilor de Hristos, în ostoirea setei acestora de sfințenie.

Gândită ca un sprijin pe calea către Dumnezeu, seria *Zilelor cu Sfinți*, începută odată cu Anul bisericesc (1 septembrie), se va întinde pe parcursul celor douăsprezece luni ale anului, conferind valoare sfântă, îndrăzneală sfioasă și delicatețe vizibilă timpului.

Sfântul, după convingerea părintelui Dumitru Stăniloae, *a biruit timpul, reprezentând umanul purificat și anticipând zărilor umanității desăvârșite* (Dogmatica, 1996, p. 187). Aceleași coordonate și le propune volumul de față, exprimându-le și interpretându-le.

Astăzi, când alergăm după *zile cu soare*, după *zile senine*, după *zile cu belșug*, după *zile*

* Cuvânt de binecuvântare al Înaltpreasfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei la seria „Zile cu sfinți”.

îndelungate, este bine să trăim, clipă de clipă, alături de Sfinții lui Dumnezeu. Un efonis din cultul Bisericii noastre enunță următorul adevăr: *Sfânt ești Dumnezeul nostru și întru Sfinți Te odihnești*. Fiecare zi a anului (a vieții) trebuie trăită întru odihna sinaxarelor, cântărilor, însemnărilor scripturistice și patristice, lecturilor, gândurilor filocalice.

Într-un cuvânt, ne aflăm în fața unei apariții editoriale deosebit de prețioasă și necesară.

O binecuvântăm, sperând că va fi *odihnă* pentru cei ce au *șt* deschidere pentru cei ce nu au, deocamdată, sete de sfințenie.

Teofan,
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

1 OCTOMBRIE

Acoperișul lumii.

Prăznuirea Acoperământului Maicii Domnului

Dintru începuturile creștinismului, Biserica a cinstit-o pe Maica Domnului ca pe stăpâna și păzitoarea popoarelor. Prăznuirea Acoperământului Maicii Domnului datează din vremea Împăratului Leon cel Înțelept (886-912). În timpul unei privegheri de toată noaptea în Biserica Vlahernei, întru slava Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, în prima zi de octombrie, doi monahi, Andrei și Epifanie, și-au ridicat ochii și au văzut-o pe Împărăteasa cerului și Acoperitoarea pământului, stând și rugându-se: „Împărate Ceresc, primește-l pe tot omul care Te slăvește și cheamă în tot locul preasfânt numele Tău. Și acolo unde se face pomenirea mea, locul îl sfințește și proslăvește pe cei ce mă cinstesc și pe mine, Maica Ta; și făgăduințele lor le primește și din toate nevoile și răutățile îi izbăvește”. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ținând omoforul său întins, ca un acoperiș al lumii, era înveșmântată în purpură și strălucea de o lumină negrăită. Andrei, cel ce se bucura cu duhul și se nevoia la rugăciune

noaptea, iar ziua se prefăcea nebun, l-a întrebat pe Epifanie: „oare vezi și tu pe Împărăteasa și Doamna tuturor cum se roagă pentru toată lumea?”. Iar Epifanie a răspuns: „O văd, părinte, acoperindu-i pe toți oamenii care sunt în Biserică, și mă înspăimântez”. Cu adevărat, înspăimântător lucru este astăzi să fii în afara Bisericii.

Nașul Vasului ales.
Pomenirea Sfântului Apostol Anania
(sec. I)

Sfântul Anania a fost unul din cei șaptezeci de Apostoli, episcop în Damasc. Mântuitorul i S-a arătat în vis și i-a poruncit să meargă pe ulița care se cheamă *Dreaptă* și să-l caute pe Saul, care se roagă orb și-l aștepta. Anania a fost reținut în a răspunde poruncii Mântuitorului, auzind că era vorba de aprigul persecutor al creștinilor. Mântuitorul l-a încurajat blând, asemeni unui Părinte iubitor: *Mergi, fiule, pentru că acesta Îmi este Vas ales*. Îndată, Anania a mers și l-a botezat pe Saul. Acesta a văzut iarăși și s-a umplut de Duhul Sfânt.

Sfântul Anania va rămâne în Damasc, semănând mai departe adevărata credință, sporind numărul creștinilor până când a mers la cereștile locașuri, fiind ucis cu pietre de către prigonitori. El poate fi supranumit astăzi

Nașul Vasului ales, învățându-ne să mergem totdeauna pe ulița ce se cheamă *Dreaptă*.

Poetul fără carte.
Pomenirea Sfântului Cuvios
Roman Melodul (sec. VI)

Darurile au fost împărțite oamenilor de către Dumnezeu. Fiecare își are propriul talant. Rareori, cel care a avut darul cuvântului l-a avut și pe cel al cântului. Roman Melodul a fost unul dintre primii astfel de oameni. Supranumit de către istorici *Melodul Melozilor*, Roman s-a născut în jurul anului 485 și a murit după Sinodul al V-lea Ecumenic, pe la 562. Viețuind încă din tinerețe în feciorie și curăție, va fi plăcut lui Dumnezeu, nevoindu-se în viața cea îmbunătățită la Biserica Sfânta Sofia. Nu știa carte, însă îi întrecea pe cărturarii cei înțelepți, necăutând niciodată pe cele ale lumii acesteia. Defăimat, invidiat, rușinat de cei din jur, se retrăgea în taină și plângea, rugându-se cu amar. Odată, neluând mult timp hrană din pricina mâhnirii, a adormit și i s-a arătat în vis Născătoarea de Dumnezeu, Mângâietoarea tuturor celor necăjiți, ținând în mână o carte pe care i-a poruncit să o înghită. Astfel, Roman Melodul devine primul poet care se hrănește cu lecturi divine. Din acel moment a simțit în mintea sa înțelegerea de

carte. Venind vremea cântării celei de toată noaptea, a mers în Biserică și a cântat cu dulce glas condacul Nașterii, pe care mintea sa l-a alcătuit. Toți cei din Biserică, auzind, s-au minuntat și cu dulceață au ascultat, luând aminte la puterea de dincolo de cuvinte. (Poetul român Nichita Stănescu, întrebat fiind odată ce este pentru el muzica bisericească, a răspuns: *Singurul răspuns căruia nu i s-a pus nicio întrebare*). Însuși Patriarhul l-a întrebat pe Roman Melodul de unde are această înțelepciune? Și n-a putut Sfântul Roman să tănuiască puterea Născătoarei de Dumnezeu: *Sunt biruită, o, Fiule, sunt biruită de dor / Și, cu adevărat, nu rabd ca eu într-o odaie, iar Tu pe lemn / eu în casă iar Tu în mormânt. / Lasă-mă, dar, cu Tine să vin, / căci este tămăduitor și numai a Te vedea. / Voi putea vedea îndrăzneala celor care cinstesc pe Moise, / căci, pare-se, întru dreptatea lui, au venit acești orbi să Te ucidă, / în vreme ce însuși Moise a spus aceasta poporului lui Israel: / "vei vedea viața pe lemn". / Și cine este "Viața", dacă nu Tu, Fiul și Dumnezeuul meu?*

Prin mâinile lui Roman Melodul, așadar printr-un poet ce scria și muzica poeziilor sale, condacul ajunge la apogeu. Va compune peste o mie de astfel de condace îndepărtând orice îndoială referitoare la strânsa legătură dintre teologie și poezie în tradiția liturgică a Bisericii.